

ХРИСТО ЯСЕНОВ

ПРОБУДНИ ПЕСНИ

Част 4 от „Рицарски замък“

chitanka.info

*Събуди ме в прохладните утрини, майко —
в несъбудени ранни зори:
искам слънцето, слънцето светло да видя
и далечните сини гори!*

*И понесъл тъгата на тъмни пустини,
превъзмогнал кошмари и сън,
да послушам пробудните цветени градини
и съзвучния сребърен звън.*

*И забравен от бога на всички небета —
като лодка по тъмни води —
да погледам далечните родни полета
и земята на моите деди.*

*Събуди ме в прохладните утрини, майко —
в несъбуден рани зори:
искам слънцето, слънцето светло да видя
и далечните родни гори!*

*Аз искам да съм пролет сред пролетите млади
и ручей бистрошумен от бисер и сълзи —
и кротко да целувам крайбрежните ливади,
и мълком да копнея по белите брези.*

*И езеро да бъда — та в мен да се оглежда
лазурната безбрежност на ведри небеса,
и привечер върбата над мене да навежда,
натегнала от скърби, разплетена коса.*

Аз искам да съм ручей — и мене да жадуват

*през пролет и през есен тревите от брега,
и лодки от желаня в водите ми да плуват...
Аз искам да съм вечност сред вечната тъга!*

3

*В прозорците ми слънцето звъни
и веселият ден ме кротко буди.
По стаята се гонят светлини,
като крила от бели пеперуди.
Отдавна жива пролет е навън
и птица пее в ширните простори,
и аз лежа без радост и без сън,
и няма кой вратата да отвори.*

*Печална майко, мълком приближи
и поведи ме тихичко и леко,
заветната си дума ми кажи
и изпрати ме нейде надалеко —
аз страдам тук и мъка ми тежи —
и в мъката унивам и се губя,
а искам бих — сред правда и лъжи —
безумно да презирам и да любя.*

*И може би в язвителния хор
от крясъци, затишие и глуми
аз ще изпитам всеки срещнат взор
и ще открия непознати друми;
а може би безумно устремен,
като развързан пленник из тъмница,
ще превъзможна всеки земен плен
и ще настигна своята синя птица.*

4

*Нощ тъмна несетно припада,
замира и глъхне брега
и лъхне от запад прохлада*

и вечерна топла тъга.

*Аз чезна в мъглите вечерни
край сънните речни върби
и — рожба на горести черни —
душата ми горко скърби.*

*Тя страда и кротко лелее
миражи на пролетен блен —
че слънцето бавно гаснее,
а с него и белия ден.*

5

*Загадъчни и тъмни отхождат часовете
и всяка нощ се вие от жертвеници дим —
и винаги двамина — със жертви на ръцете —
ний страдаме до болка и в болка се топим.*

*И винаги двамина — самотност и неволя —
по стъпките ни никне неверие и страх;
но аз отдавна вече забравих да се моля,
посипал боговете с проклетия и прах.*

6

*Денят бледнее бавно и умира —
отпуцат се натегнали криле;
и пада нощ — и пада — и замира —
и чезне татък в пустото поле...
И пак един, поглеждам към небето:
безбрежие и сенки, и лъчи... —
и питам аз, а тръпне ми сърцето,
сърцето тръпне — вечний бог мълчи...*

*На късна нощ затишието пада,
повяват бавно сънни ветрове.
И някой дух потиснат в мене страда,*

4

*и някой ме из тъмний край зове...
И целий мир се и моя дух прелива:
аз извор съм — и тъмен, и дълбок —
и питам се задъхан и измъчен:
Не съм ли бог, не съм ли вечний бог?*

7

*Зората напоява безбрежията ведри
и бисерна позлата по склоновете ръси.
В предутринна прохлада полето се разведри,
полето се разведри и губери разтърси.*

*Спокойно се люлеят натегналите вейки
и пролетна мелодия във трепета им блика.
А колко светла радост по слънчевите грейки,
а колко цветно злато и колко перуника!*

*И, майко, отведи ме наблизко до цветята
и дай ми светло вино от чашките им сини:
аз търся сънен шемет и леглото на полята,
понесъл черна жажда от пясъчни пустини.*

8

*Градината ми слъне не дочака,
а падна здрач над суша и вода.
И някой в мен мъчително заплака,
и някой в мен безумно зариде...
А може би, че няма да изгреят
на бяло утро светлите зари —
и в мене всички жажди ще изтлеят,
и в мене всеки цвят ще изгори.*

*Но в задуха на своята безметежност
аз търся пак прохлада и роса —
ах, пейте ми за светлата безбрежност
на ведрите бездънни небеса;*

*ах, пейте ми за белите чертози
на вечната богиня — Красота, —
и за дъха на румените рози,
покъсани из мойта самота.*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.